

Géczi János

Leég

Mint a szó sűrű vászonból szőtt
könnyű porköpenyegében a dolog:
az akác, törzsén a tűzpiros szalag, gallyán a madár,
nagyléptű ugyan s kicsit már nem bátor,
a csuklya úgy borul arcára, hogy belőle
se a fa, se a szövés, se dal nem érzékelhető. E szürke,
miként posztó csakis lehet, nem kérdi: honnan
érkeztél hősöm, ki vagy, nem mondja: nézel rám,
nem látsz, ha mégis, állsz tovább menten, mert
fakó, tudja tehát, mit takar leplével a szín.
Alakja telt ugyan, de szíve, mely a test közepén
él, mozgatja húsvér univerzumát, nincs,
sem szó rá, amely rámutat és egyben leplezi el is
mi benne a dobbanó nagy szív,
mi igen s mi nem a lélek abban.
Szerettem volna még tapintani egyszer
a testet, de szétporladt, mint a tegnap, széthullt,
miként a tegnapelőtt! Kívántam, mint hősét
a történet! Akartam, mint éhes száját a kenyér.
A lélekkel dolgom több nem volt, láttam
görbe akácként, gallyán csevegő csízzel, láttam,
hogy énekkel száll ki belőle, hogy leég
a tűzre pirkadt és arkangyalszárnytollú láng.